

ogsaa har beordret Tiltale med Hensyn til nogle Forhold, Forholdene vedkommende Marmorfirken og Overtskridelserne ved Theatret, kunde det meget vel være, at man med Hensyn til de selv samme Forhold kunde finde sig foranlediget til at instituere en ny Rigsrets sag. Det kunde meget vel være, at disse Forhold fra andre Sider viste sig at frembyde Grunde til Sag, noget som man ikke tidligere var bleven opmærksom paa, men som man netop ved det Udfald, Rigsrets sagen fik, blev opmærksom paa, Tiltalen er altsaa ikke det, der gjør Sagen klar, men det, der vedkommer os, er, at disse Forhold have været Gjenstand for Tiltale og ere blevene paadømt. Derved have de faaet en Afgjørelse, som man afviser cerer ved, og man har da intet Mere at bemærke ved Statsregnskabet. Jeg kan gjerne erkjende, at enten der staar „iøvrigt“ eller ikke, gjør det ikke overdrevent til Sagen, men det er vistnok tydeligt, at det korrekte Udtryk er, at man udelader „iøvrigt“ og overensstemmende med Grundloven tager en Beslutning med Hensyn til det hele Statsregnskabet. Har man med Hensyn til de to Forhold, som have været Gjenstand for Rigsrettens Afgjørelse, noget yderligere Ansvar, man vil have gjort gjældende, maa man komme med det, har man det ikke, maa man sige, at der ikke med Hensyn til hele Statsregnskabet er Noget at gjøre Ansvar gjældende for. Jeg finder altsaa, at begge Forlagene ere korrekte, men der ligger jo mindre Bægt paa Forlaget om at udelade „iøvrigt“ end paa det andet Forlag.

Sorup: Med Hensyn til Landstingets Form forekommer det mig, at den ærede Folkethingsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Nimestad) tilstrækkeligt imødegik sig selv. Grunden til, at det ikke er tilstrækkeligt, hvad der staar i Landstingets Betænkning, er, at Beslutningen omfatter hele Regnskabet. Det ærede Medlem sagde, at uagtet der havde suudet Tiltale Sted, var der ikke Noget i Veien for, at Rigsdagen kom til at sige, at nu havde vi ikke Videre at gjøre Ansvar for. Det er netop det, vi Andre have villet udtrykke ved vor Form til Beslutning, at der ikke er noget Videre udenfor de Punkter, hvor Tiltale har været gjort gjældende. Det ærede Medlem siger altsaa ogsaa, at det er hans Mening, at der nu ikke er Videre at gjøre. Det viser sig ved det Udtryk, han brugte, at det ligger saa naturligt i selve Forholdene, at det kun er „det Øvrige“ der er Tale om, og at det derfor maa udtrykkes. Det ærede Medlem siger, at det ikke lader sig gjøre at blive staaende ved Tiltalen, fordi der kan forekomme visse Forhold, hvor det ikke vil være korrekt, f. Ex. hvis Sagen var bleven afvist. Deri giver jeg det ærede Medlem Ret; hvis Sagen var bleven afvist, saa var Tiltalen falden bort. Naar han derimod siger, at det, efterat Dommen er falden, kunde stille sig

saaledes, at Sagen kom til Rigsdagen igjen, og at man saa kunde frafalde Tiltale paa de Punkter, hvor man tidligere havde besluttet Tiltale, saa maa jeg bemærke, at saaledes kan Sagen ikke stille sig, at man frafalder Tiltale; det er umuligt. En anden Sag er, at man kan eftergive Straffen — Ansvar kan man ikke eftergive. Men efter Dommen er der ikke Tale om Tiltale, men der kan muligvis blive Tale om en Eftergivelse af de Præstationer, som kunde være paalagte ved Dommen. Det er noget helt Andet. — Nu siger det ærede Medlem, at der her er Tale om Rigsdagen i dens Helhed, men det ser jeg ikke er rigtigt. Hvorledes stiller det sig med Beslutningen om Statsregnskabet? Efter lang Tids Præcisering er det saaledes, at Rigsdagens Beslutning bliver enten Tiltale eller Frafalden af Tiltale. Bliver det Tiltale, vedkommer det ikke hele Rigsdagen, men efter Grundloven kun dette Thing. Altsaa, forsaavidt vi her have besluttet Tiltale, har dette Thing besluttet det paa Rigsdagens Vegne, saa have vi gjort det som kompetent Autoritet, og der er ikke Noget hertil at sige fra det andet Things Side. Dette Things Beslutning om Tiltale er en endelig Beslutning, der kommer ikke noget Mere bagefter. Noget helt Andet er, naar vi frafalde Tiltale, thi da har Landstinget ganske vist en Ret til at slutte sig til os paa dette Punkt. Naar altsaa Folkethinget har besluttet Tiltale paa visse Punkter, og den samlede Rigsdag frafalder Tiltale, er denne Beslutning om Tiltale i Forbindelse med Frafalden af Tiltale paa de øvrige Punkter begge Rigsdagens Afdelingers samlede og endelige Afgjørelse af Sagen. Det ærede Medlem siger, at der kan komme nye Sider frem med Hensyn til de samme Punkter, som have været Gjenstand for Tiltale, hvor det var muligt, at der kunde tænkes en ny Beslutning om Tiltale. Det har jeg ikke Noget imod, men forsaavidt indeholder Beslutningen ogsaa efter vor Form en tilstrækkelig Afgjørelse. Vi henvise til Tiltale ved Rigsretten for de Punkters Vedkommende og iøvrigt, det vil sige, hvad der ligger udenfor Tiltalen, frafalde vi Ansvar. — „Iøvrigt“ omfatter Alt, hvad der ikke har været Gjenstand for Tiltale. Stulde der være, hvad jeg ikke kan tænke mig, noget Mere ved de Sager at gjøre, som have været for Rigsretten, saa er det forbi ved den Form for Beslutningen, som Flertallet har benyttet.

Nimestad: Med Hensyn til Spørgsmaalet om Tilstrækkeligheden af den Form, Landstinget har valgt, skal jeg kun bemærke, at det ærede Medlem vistnok overser, at det er nu, Beslutningen skal tages, nu, i dette Øieblik. Det Spørgsmaalet altsaa dreier sig om, er, om man nu, da Dechargen skal gives fra Rigsdagens Side, har Noget med Hensyn til dette Regnskab, hvorved man vil gjøre Ansvar gjældende. Derom dreier Spørgs-